לח א מיי׳ פ״ג מהל׳ פסה״מ דה א מייי פייג מהכני פסה"מ הלכה יט: לש בג מייי שם הלכה כ: בו ד מייי שם הלכה יט: בוא ה מייי שם הלכה כ: בוב ו מייי שה הלכה כ: בב ו מיי פ״ח מהלי כני המקדש הלכה יט: בג זח מיי (פ״ה) [פ״ג] מהלי פסה״מ הלכה כ: מד טי מיי פ״ה מהלי איסורי מזכח הלכה ט: בה ב מיי פ"ל מהלי כלי המקדש הלכה יד: בזר ל מיי שם הלכה טו:

תורה אור השלם

 וְקֶרְבְּנוֹ קַעַרְת כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מְשְׁקְלָה מְזְרָק שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מְשְׁקְלָה מְזְרָק אחר בסף שבעים שקל בשקל אחר בסף שבעים

2. וְהָיָה פִּי רֹאשׁוֹ בְּתוֹכוֹ שְׂפָה יִהְיֶה לְפִיו סָבִיב מֵעֲשֵׂה אֹרֵג בפי תחרא יהיה לו לא יקרע:

מוסף רש"י

לא שנו אלא מדות. במדמ למ כגון הין ולוג, דכל מדה לא חזיא ליה אלא למילמיה למדות, והין ולוג במדת יבש ליכא: אבל מזרקות. שהן כלי דם מקדשין סלת יבש וח ימי) שניהם מלאים סלת. ובמנחת נסכים קמשתעי סלת. ובמנחת נסכים קמשתעי דטעונה שמן וקאמר דמזרק וקערה קדשו סלת: ליבש שבה. וקערה קדשו סנת: דיבש שבה. מנחה בלולה אי אפשר בלא קרטין סלת יבש שלא יגיע בהן השמן ואפילו הכי מתקדשין במזרקין, וכי חושים הכי נתנקף, וכי היכי דאותו יבש מתקדש מסתברא נמי דסלת יבש נמי בלא שמן מיקדשין: מנחה לגבי דם כיבש דמי. דדם הוי ללול ומנחה כיבש דמי. דדם הוי ללול ומנחה בויא כעיסה בלולה ואפ"ה מחדש לה מזרק שהוא כלי דם הלכך יבשה לה מזרק שהוא כלי דם הלכך יבשה גמורה מני מקדש (שם ח.) בירוצי מידות. מה שנופל מן הכלי לאחר שנתמלא היינו בירולין (שם צ.) אין מלאים. שהיו מלאים המזרקים וסולת ממשו: אלא שלימיז.כל טונת ממשן: אלא שליבון.כל אעשרונות שקדשו בתוכו שלמים איו (שם ח.) ליפסל. כגון בלינה ומחוסר כפורים (שם ק.) נתר. הוא מן לריף אלומ"א כלע"ז (חודין הלגט. מיו אדמה לבנה וחרח m. קיגב). מין מיתם לפנס (שבון טו). מין אדמה שקורין לה נימרא (טנהדרין מט:). קרקע הוא או אבן כעין שקוין קרי"א (תענית יג.):

שימה מקובצת

תוד"ה מדות ופי' ר"ת דלחכי כו'. א"נ משום דגלח יש כלים שאינן מדות כגון קערות וכיולא בהם ם. ח"ל מו' סילוניות וי"מ משום דלא שייך מדה שאין בה בירוצין שוין שהיין עב ומחזיק ממנו יותר מן המים ומן השמן יותר, אבל היבש המים ומן השמן יותר, אבל היבש גולשו שוה (ב"ש, מ"כ):

ליקוטים

נפגמו אין מתקנין אותן. והטעם הוא משום דמיחזי כעניות ואין . עניות במקום עשירות. וא״ת והא זיתה ומימות משה היתה והיתה מפטמת את הבשמים נתפגמה והביאו אומנים מאלכסנדריא של דאמרינן דאין מתקנין אותם מיירי בכלים שאינם עושים מעין מלאכתם וכיון שכן תו לא מהנו לכלי שרת. ולפי זה אין מתקנים אותם לעשותם כלי שרת משום דמיחזי כעניות, אבל כלים שניקבו ועושין מעין מלאכתם יקי״ל דמקדשים אם רצו לסתום הסדק או הנקב משום כבוד יוסוק או יונקב משום בבוי בעלמא שפיר דמי ואותה מכתשת אף שנפגמה היתה עושה מעין מלאכתה דהא תניא התם נטלו את תיקונה והיתה

חשאת העוף פסולה היכי מזה מדמה. פירש נקונטרס וקי"ל בכל הפסולין (לעיל דף פד.) דאם ביו עלו יזרוק הדם לכתחילה וא"ת מנא ליה הא דקודם זריקה קאמר דלא ירדו ביו דילמא היינו לאחר זריקה ויש קלת ראיה ממליקת חטאת העוף 0 דאין מטמא

בבית הבליעה שמתרת את האסור ואם אין יכול לזרוק לכתחילה במה מתרת את האכילה בחן דלענין אם זרק את הדם לא יקנחנו לא קאמר דאפי׳ למאן דאמר תרד לא יקנחנו כלפי׳ לעיל (דף פו: סוף ד״ה כלי):

מדות היבש. פירש נקונטרס דלהכי קרי ליה ליבש מדה

וללח כלי שחין שום כלי מקדש כמו ליבש אלא שתי מדות עשרון וחלי עשרון ותימה והאיכא ביסא פרק הקומן [רבה] (מנחות דף כד.) והאיכא מחתה לקטורת והאיכא כף והאיכא מכתשת בשבועות (דף יא.) והאיכא בזיכין ושולחן ופי׳ ר״ת דלהכי קרי ליי ליבש מדה ולא כלי לפי שיבש יכולין למדוד מחוק או גדוש בכל ענין שירצה אבל דבר לח לא שייך מדה גביה לו שהרי מדת לח אינה שוה דדבר לח אינו יכול להיות גדוש ופעמים שמדת לח זה יתירה מזה כמו מדת יין יתירה ממדת מים לפי שיין עב יותר וכן שמן מיין להכי לא קרי ליה מדה 🌣: אלא בפנים. פי׳ בקונטרס בעזרה עי ותימה למה שינה לשון

המשנה הוה ליה למימר בקדש ° ומפ' רבינו חיים דמבפנים לכלי קאמר לאו ואתי למעוטי ® חקק מושבו מבחוץ ש: מן המדומע. פירש בקונטרס מדומע

דתרומה ורבינו חיים פירש מעורב בערלה וכלאי הכרם אבל ערלה וכלאי הכרם לא איצטריך למיתני לבו ופי׳ הקונטרס ל״ע איך יתיישב ממשקה ישראל כיון דשרי לכהנים ומההיא דחגיגה (דף כד:) דקאמר אם אמר הפרשתי לתוכה רביעית קדש נאמן על התרומה לא שייכא לכאן דהתם לאו מדומע הוי שהרי אין מקדיש הרביעית ואין קורא שם על התרומה בעוד שהיא בחבית אלא יחדה ושמרה בטהרה ליקח ממנה רביעית אחר שיתרום ויעשה לו אותה [תרומה]: נשמשה אין מחזירין אותה. לקתה דאין עניות במקום עשירות:

חמאת העוף פסולה היכי מזה מדמה הוה ליה ירוד שאר פסולים היכי זריקא להו מדמה דמגע להו הא הואה היא מיצוי היא הא זריקה שפיכה היא ועוד ב דרך הזאה בכך דרך זריקה בכך אמר רב אשי אי דנקט להו בראש המובח ה"נ כים קאמר ידתלנהו בקניא מאי תיקו: מתני סכלי הלח מקדשין את הלח ומדות יבש מקדשות את היבשׁ אאין כלי הלח מקדשת את היבש ולא יו יבש מקדש את הלח בכלי הקודש שניקבו אם עושין בהן שמעין בכלי מלאכתן שהיו עושין והן שלימים מקדשין ואם לאו אין מקדשין יוכולן אין מקדשין אלא בקודש: גבו' יאמר שמואל לא שנו אלא מדות יאבל מזרקות מקדשין שנאמר ישניהם מלאים סולת א"ל רב אחא מדיפתי לרבינא מנחה לחה היא א"ל לא נצרכה אלא ליבש שבה איבעית אימא מנחה לגבי דם כיבש דמי אמר שמואל הכלי שרת אין מקדשין אלא שלימין אין מקרשין אלא מלאין אין מקרשין אלא מתוכן ואמרי לה אין מקדשין אלא שלימין ומלאים ומבפנים מאי בינייהו איכא בינייהו יבירוצי מדות במתניתא תנא אין מקדשין אלא שלימין ומלאים ומתוכן ובפנים א"ר אם א"ר יוחנן ילא שנו אלא שאין דעתו להוסיף אבל דעתו להוסיף ראשון ראשון קודש תניא נמי הכיסומלאין אין מלאין אלא שלימין אמר רבי יוםי אימתי בזמן שאין דעתו להוסיף אבל דעתו להוסיף ראשון ראשון קורש: אין כלי הלח מקדש [וכו']: אמר רב ואיתימא רב אסי יאין מקדשין ליקרב יאבל מקדשין ליפסל איכא דמתני לה ח אהא ״אין מביאין מנחות ונסכים ומנחת בהמה וביכורים מן המרומע ואין צ"ל מערלה וכלאי הכרם ואם הביא לא קדש אמר רב ואיתימא רב אסי לא קדש ליקרב אבל קדש ליפסל ח ם ייב אותן ואין מתיכין אותן ואין סתיכין אותן ואין סתיכין אותן ואין מתיכין לתוכן אבר ° נפגמו אין מתקנין אותן לסכין שנפגם אין משחיזין את פגימתה נשממה אין מחזירין אותה זו אבא שאול

אומר סכין ממרפת היתה במקדש ונמנו עליה כהנים וגנזוה יית"ר בגדי כהונה אין עושין אותם מעשה מחם מאלא מעשה אורג שנאמר ²מעשה אורג נתגעלו אין מכבסין הו לא בנתר ולא באהל הא במים מכבסין ₪ אמר אביי ה"ק ° הוגעו במים ז מכבסין אותו בנתר ואהל

מנחין. כלומר שיהא בהן שיעור שלם הלריך לדבר אם יבש הוא שיהיה שם עשרון שלם למנחה ואם מנחת נסכים היא שניתנה בכלי יהא שם ג' עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל אבל אם חסר השיעור אין הכלי מקדשן שאינו ראוי לכלי 🌣. כך שמעתי במנחות (דף ת.): אלא בפנים. בעזרה: בירוצי מדות איכא בינייהו. למאן דתני אין מקדשין אלא מתוכן קסבר בירוצי מדות לא נמקדשו אלא מה שבתוך חללו של כלי. בירוצי מדות גודשי מדות. ופלוגתא היא במנחות בפרק שתי מדות _{ודף פח}ן: לא שנו. הא דאמרינן דאין מקדשין אלא מלאים: אלא שאין דעתו להשלים בו. ולהוסיף עד כשיעור: תניא נמי הכי מלאים. שניהם מלאים סלת: אלא שלימים. שהיו א עשרונים ולוגין שלימים לאפוקי שיעור חסר דלא מקדשי: אבל מקדשין יהו כלי הלח אם היבש ליפסל. ° שאם יצא חוץ לקלעים או נגע בו טבול יום נפסל דאהני ליה כלי להכשירו ליפסל כדתניא ש (מעילה דף י) המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים: מנחות ונסכים ומנחת בהמה מן המדומע. ואע"פ שמותר לכהנים דבעינן מותר לכל ישראל שנאמר (יחוקאל מה) ממשקה ישראל מן המותר לישראל [מנחת ג]: **ואין 5"ל מערלה.** שאסורה אף לכהנים: **ליפסל.** דלא נפקי לחול ₪ וישרפו שקדשם הכלי. והא דרב אסי לא מהדר אבכורים אלא אמנחות דבכורים לאו קדושת כלי הוא או ומאי ליפסל איכא ומאי ליקרב איכא הא לא קרבו: אין מסיכין אוסן. כמו שעושין למדות בו מנוקבות שמתיכין אותן סביבות הנקב ונסתם הנקב: ואין מסיכין לחוכן אבר. לסתום הנקב. וכולהו משום דמיחזי כעניות ולאו אורח ארעא: נפגמו בו. פגימה גדולה שתיקון השחזתה ניכר: סכין מטרפת. שהיתה רכה ביו ליפגם פגימות דקות תמיד ומטרפת את הקדשים: אין עושין אותן מעשה מהט. לאורגן כמין יריעה ולעשותן אחרי כן לבוש תפור במחט אלא כמין מלבוש אורגין אותן בכליהם: אהל. מין כיבוס הוא שמעביר את הגיעול וכן נתר: הא במים מכבסין. בתמיה. כיון דטעמא משום דמיחזי כעניות הוא מה לי נתר מה לי מים הרי נתגעלו וכבסן כל בהו שכן דכי לא מחוור להו שפיר גריעי טפי:

מפטמת כמו שהיתה. (א״ה שוב ראיתי בתוס׳ פ״ק דשבועות דף י״א ד״ה מכל שהקשו קושיא זו ותירצו דמכתשת של משה שאני שהיתה הפטמה כמו שהיחה. נא זה שוב ראידה בחוט עיק דים ברות דף יא די הנכל שהעשר שהיא חודה ברוכנושה של נשהו שאר שהיחה. מפטמה ברותר ריש מפסרשים דמכתשת לא היתה כלי שרת אלא שהקטרת היה קדוש קדושה הגוף בריכורו שהיה אומר יהא זה קטורות היה חל עליות קדושה בשהוא אחר כתישה במכתשת (שהיה ראוי להקטיר כמו הברמה שהיא קדושה כשהוא אומר יהא זה לתטאת]. ע"כ. זהנה מדבריהם יש ללמוד דס"ל דהא דקיי"ל דכלי שרת שנשברו אין מתקנין אותן מיירי אפילו שעושין מעין מלאכתן). (מעל"ת פ"ל מקלד מק"ה ע"ל הקלד שנושין מעין מלאכתן). (מעל"ת פ"ל מלל מקלד ס"ד ועש"צ). סכין שנפגם. מה שביאר רש"י גבי סכין שנפגמה דהיינו פגימה גדולה שתיקון השחזתה ניכר, אפשר דס"ל ז"ל שלא עלה על הדעת שבשביל פגימה כל דהו או בחגירת צפורן או פחות מכן או יותר מעט יגנזו ולא שייך בה עניות ילא גנאי. כי הסכיז דכלי שרת של שחיטה נוח הוא לפגום ולהיפסל וכל שעה צריד לתקנו ואיז תיקונו ניכר ולא מיחזי כעניות כלל. אלא

מטאם העוף פסולה. שמלקה בראש המובח שלא לשמה ופסל או דאף על גב דנעשית ים למטן הא אמר מר לעיל (דף סג:) מלקה בכל מקום במזבח כשרה ולא פסיל מעלה דידיה יו אלא בהואה והיכא דמלקה בפסול בראש המזבח וקי"ל בכל הפסולין " אם עלו לא ירדו היכי שרי ליה מר להזוח מדמה הרי מגביה

> לפיכך אין מקדשין אלא ע"י מדידה: קרא דמקדשין יבש: ליבש שבה. שאי אפשר ליבלל כולה שלא יהו בה קרטין קרטין של יבש שלא נגע בהן השמן וקדשינהו מזרקות (ב). כ"ם: כיבש דמית. ושפיר תפשוט מינה ליבש גמור: אלא שלימין. לאפוקי נקבו: ואין מקדשין אלא

> ומתיז כשאוחז בה ומזה והוה ליה ירוד: שאר פסולים. דמים (א) בבחמה לר"ג דאמר במתני׳ י הדם פסול דו שעלה לא ירד: היכי זריק. מדמן הרי זריקה מרחוק הוא זורק והוה ליה אויר המזבח: ומשני דמגע להו. לכותל מובח כשמוה בחטאת העוף וכן בזריקת דם פסול: ופרכינן הא הואה היא. בתמיה. מילוי הוא ולענין דמים פסולים נמי אי מגע להו שפיכה הוי ולא זריקה ועוד וכי דרך הזאה וזריקה בכך אלא לאו משום דאויר מובח כמובח דמי: אמר רב אשי. לעולם בעיין מהא לא תפשוט דהה שו גברה ברחש המובח קאי ונקיט להו וכה"ג לא מיבעיא לו באויר מזבח לעיל דהנחת גופו בראש המזבח כהנחת קרבן דמי וכי קמבעיא לן כגון דקאי אארעא וחלינהו בקניא בחויר המזבח: בותנר' כלי הלח. קערות ומזרקות לדם וליין ולשמן: מדות היבש. ל שתי מדות של יבש היו שם עשרון וחלי עשרון עשרון למדידת כל המנחות וחלי עשרון לחלות בו מנחת חביתי כ"ג מחליתה בבוקר ומחליתה בערב. להכי נקט גבי יבש מדות שאין כלים מיוחדים ליבש אלא אלו דכלי שנותנין בו מנחה כלי לח הוא שמזרקות וקערות ראוין לכך: ואין כלי לח מקדשות את היבש. בגמרא מתרגם לה אמדות הלח: שהיו עושין והן שלימים. כשהן שלימים: אלא בקדש. בעורה: גבו' לא שנו. דאין כלי הלח מקדשין את היבש: אלא מדות. מי ז' מדות הלח שהיו שם הין וחלי הין ושליש ההין וכו׳ דכיון דהנך לא חזו ליבש למידי למדוד והן לא נמשחו אלא למדידה אבל מורקום. אע"ג דכלי הלח נינהו מקדשין יבש דכי היכי דחזו ללח חזו לסלת שהוא יבש: לחה היא. דהא כתיב בלולה בשתן והיכי ילפת מהאי

 מנחות ע כ., ב) מנחות
 מ: ע: ת"כ צו פ"א הי"ב,
 כעי"ז שבת קכד:,
 [מנחות ע:], ב) [מנחות ח.ן, ו) לעיל פז. מנחות ז. פז: הן, ו) דעיל פו מנחות ז. פו: ק. קב: מעילה ד., ז) מוקפ' מתחות קפ"ח ומעילה פ"ח הי"ד, ח) מוקפ' דמנחות קפ"ט, ט) ניומא עב:ן, י) לעיל פד., ל) לעיל פג., () מנחות פז., מ) שם, () לעיל סט., ם) וועי' תו' מנחות ח: ד"ה ל) [ועי מו ממות חיד לי ט כלין, ע) ע' בס' פנים מאירות, ב) [וע' תו' פסחים סג: ד"ה מידי, יומא מט. ד"ה בעין

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שאר פסולים דמים של בהמה: (ג) ד"ה ליבש וכו' מזרקות הס"ד ותיבת כ"ש נמחק: (ג) ד"ה ואין כ"ש נמחק: (ג) ד"ה וחין מקדשין וכו' לכלי הס"ד ותיבות

גליון הש"ם

גל"ו הוש ט במל גמו אין מתקנין, עיין מקנון אין מתקנין, עיין שפטעת קף יל עייל מומן ד"ים מומן ד"ים מבמים. עי מוטה לף טו ע"י מוטה לף טו ע"י מוטה לף מקדשין וכו" שאם יצא. עיין לעיל לף כ ע"יב מומן ד"יה אלא במנים עיין לעיל לף כ ע"ב מומן ד"יה אלא במנים ובו" ומפרש הרבנו חיים וכו' ומפרש רבינו חיים דמבפנים לכלי קאמר. עי' יומל דמבפנים לכלי קאמה. עי יותח דף מח ע"ח במוס' ד"ה בעי וכו' ובפסחים דף סג ע"ב בחוס' ד"ה מידי דהוי וכו'] . שם חקק מושבו מבחוץ, עי פסחים דף סג ע"ב תוס' ד"ה מידי וסוכה דף נ ע"ל תוס' ד"ה ואי:

שינויי נוסחאות

א] זריק דמן דמגע (כּי״צּ): ב] ועוד וכי דרך (ש״מּ): גּ] מ״ל כי קא מבעיא לן דקאי אארעא ותלינהו בקניא (ש״מּ). ועי י ועי" (ש"מ). ועי קר"ל ולקוטי הלכות: ד] ולא . מדות היבש מקדשות (כתה״י וכ״ה במשניות): ה] גי׳ ש״מ וכי״ל איכא דמתני לה אסיפא איכא דמתני לה אסיפא דמתניתין [כלכ"ל אם לאו] אין מקדשין אלא בקודש אמר רב ואיתימא רב אסי אינו קדש ואתיכא רב אסי אינו קדש ליקרב אבל קדש ליפסל. [עד לון בש"מ] ואיכא דמתני לה אהא, מלאים אין מלאים אלא שלימים אמר ר' יוסי אימתי בזמן שאין דעתו להוסיף אבל דעתו להוסיף ראשון ראשון קדש אמר רב ואיתימא רב אסי קיש אמר רב ואיתימא רב אסי אינו קדוש ליקרב אבל קדש ליפסל ואיכא דמתני לה אהא וכרי. ומכאן יש לישב תמיהת הלח"מ והמשל"מ למקור הרמב"ם פ"ג מפסה"מ ה"כ: ו] כאן נ"על פיסקא כלי היים.

ו] כאן נ"על פיסקא כלי קדש
שניקבו כר'. ת"ר (*שיח):

ו] אותה לקתה (כתה"י):

| מכבסין אותן לא (שמכ"י): יד] הפסול (כתה"י): מו] דהיכא יון העסול (כוחיי). מון דהיכא דברא וכוי כה"ג לא כליל (צ"ק): מון ככתה"י להוסיף ולהשלים. וכ"ה נגמ': יון שיהיו (צ"ק): יחן נלי להפסק יון שיהיו (ציים: יחן (ג' הספסק הנקודה 5"ל כפן, ומכפן וחילם וחילן היל פירוש. וליש: ישן ז'יל ברתבן (ש"ח: בן לחולין (בתה"ח: בשן ז'יל איתר מדה (ש"ח: בבן ז'יל ליוררת (ש"ח: בבן ז'יל ליוררת (ש"ח: בבן ז'יל אל הדכה (בי"ח: הדבה בדן דרבה (בי"ח: בדן ז'יל לא כל שבן דאי לא ורדוק (ש"ח. צ"ח: בון לפי וידודן (ש"ח. צ"ח: בון לפי וידודן ש"ח. צ"ח: בון לפי וידודן ש"ח. צ"ח: בון לפי ייסוש פרין. וכ'יכ בלקונוי הלכות יהושע פריך. וכ"כ בלקוטי הלכות עיי"ש. אבל בחו"א סי" י"ע סק"ה כתב נראה דיש כאן ע"ם ערבובית, וכ"ל וא"ת מג"ל הא

[ר"ל דגם במטאס. העוף זורק לכתחלה, דלמא משום דהוי ירוד באמת לא משכ"ל במטאת העוף אם עלה לא ירד] ויש קצת ראיה ממליקת כו′ במה מתרת את האיסור. נכמונה, דממה מעום זהף "ידר כמתם גם תעכ"ל כמעום הטוף מם ענה כח ידרן איש קצה ראיה ממלקה כרי במה מחרת את האיסור. הס"ד. ולמ"ל מני זריק להו מדמה, וא"ת מנ"ל דקודם זריקה קאמר דלא ירדו דלמא היינו לאחר זריקה וי"ל דלענין אם זרק כרי. וכן כמוס? לעול פ"ז ע"ל סד"ק כלי יש ט"ם ו"ל"ל היכי מזה מדמה [ברץ פירוש לר"ג כרי. וכוועס דהא דפכיך היכי וליק להו מדמה היינו לר"ג, וע"ל ר"ג זורק לכמסלה קלמת דכלא יקמתו מודה ר"י. עע"ש כמו"א כאורך, בהן ל"ל האיסור (ש"מ): בבן ל"ל במקדש (צ"ק): לן גביה דדבר לה אינו יכול להיות גדוש, ועוד שהרי מדת לה אינה שוה דפעמים שמדת לה יתירה וכו' כל"ל (ח"ה): לאן כש"מ ו ולמעוטי מגבו וא"ת היינו מתובן י"ל דאתא למעוטי וכר': לבן אין זה מוכן דהא מסיים לכריימא ואצ"ל ערלה וכלאי הכרם. ולוול לא הוי גרסי לה (קר"א): לג] ויעשר אותה כל"ל. (ולד"ו ויעש"). ותיבת [תרומה] נמחק (תר"ק):

יסף גרסי לפן האיז. לכן רעשר אחתה לכ"ל, (וכד"ר ורעש"), תקיכת [תרדמה] ממסק (תו"ק).

מיירי בפגימה גדולה שחיקון השחותה ניכר ואז מיחזי בעניות והאי לאו אורח ארעא. ויש להכריע זה ממס שאמרו שם בסוף הברייתא מיירי בפגימה גדולה שחיקון השחותה ניכר ואז מיחזי בעניות והאי לאו אורח ארעא. ויש להכריע זה ממס שאמרו שם בסוף הברייתא אבא שאול אומר סבין מטרפת היתה במקדש ונמנו עליה כתנים ונגווה, פי" שהיתה נוחה לפגום פגימות דקות ומטרפת את הקדשים ולכך גנווה. מוכח דרוץא משום שהיתה מטרפת גנווה, וא לאו הכי לא היו גונוין אותה אלא היו מתקנין אותה והרי לא גנווה בשם הראשונה שנפגם הראשונה שנפגם הראשונה שהיתה מטרפת הוא שגנוו אבל אי לאו הכי לא היי בתקומה שהיתה מטרפת הוא שגנוו אבל אי לאו הכי לא היי מוכח שהיתה מטרפת הוא שגנוו אבל אי לאו הכי לא היי אונוין אותה דלא שייך בזה עניות כי קל הוא הסכין להיפגם כאשר כתבתי ולא מפליגין בין פנימה גדולה לפגימה קטנה, ובודאי הלכה כת"ק (כ"י קוקוס ס"6 מכלי ממקדם סט"ו):